

Sklep celodnevnega češčenja – Unec, 31. 10. 2021

Dragi bratje in sestre,

Lepo je, da smo zbrani skupaj ob evharističnem oltarju, da se Bogu zahvalimo za vse darove, ki jih prejemamo. Največji dar je vera, je zavedanje, da smo ustvarjeni in ljubljeni od Boga, ter da smo med seboj bratje in sestre, da skupaj tvorimo Kristusovo telo.

Jezus je po svojem vstajenju hotel na poseben način ostati navzoč med svojimi učenci – zagotovil jim je, da bo z njimi do konca sveta. Jezus je navzoč tako v zakramentu svete evharistije kot tudi v skupnosti Cerkve. Vsi kristjani skupaj tvorimo eno Kristusovo telo. Tako kot naše telo potrebuje materialno hrano, tako potrebuje duhovno energijo tudi naše duhovno življenje. Z evharističnim kruhom nas Jezus hrani in nas zedinja s seboj in med seboj. Evharistija presega zgolj individualističen pristop v duhovnosti. Cilj duhovnega življenja ni zgolj, da vsakdo reši svojo dušo, ni zgolj prizadevanje za osebno duhovno rast, ampak je pravi cilj duhovnega življenja gradnja Božjega kraljestva miru, ljubezni in pravičnosti. Jezusova duhovnost je skupnostna, občestvena duhovnost. Jezus oblikuje skupnosti, povezuje ljudi med seboj in Jezus hodi s svojimi učenci. Svojim učencem tudi govori, da so odgovorni drug za drugega.

Pred nami je proces sinodalne poti. »Sinoda« pomeni hoditi skupaj. Biti pozoren drug na drugega, na potrebe drugega ter odkrivati, kaj nam Sveti Duh govori v sedanjih časih po vseh članih Cerkve. Sveti Duh ni rezerviran samo za papeža, škofo in duhovnike, ampak smo po krstu vsi prejeli Svetega Duha, da lahko odkrivamo, kaj je Božja volja za naše življenje. Papež Frančišek je kot vodilo sinodalne poti navedel naslednjo držo: »Eden posluša druge; in vsi poslušajo Svetega Duha.« Pot sinodalnosti naj bi v nas vseh okrepila zavest, da smo soodgovorni za življenje cerkvene skupnosti. Zelo pomembno je, da bomo vsi – laiki in duhovniki – izkoristili možnosti, da bomo v molitvi in pristni duhovnosti prepoznali, na kakšen način naj poživimo svoje versko življenje, kakšne poti oznanjevanja in konkretnega pričevanja naj uberemo v sedanjem času.

Prepričan sem, da bo tudi tokrat prav evharistija v središču cerkvene prenove. Z evharistija ne mislim zgolj obiskovanja svete maše ali pristopanja k obhajilu, ampak mislim tudi na povsem konkretno življenje v smislu evharističnega darovanja za druge. Obred evharistije je mrtev, če se ne uresničuje v našem vsakdanjem življenju.

V evharistiji pa postane kruh (ki simbolizira vse zemeljske dobrine) znamenje bratske povezanosti. Že na čisto človeški ravni obred lomljenja kruha nakazuje na določen pogleda na življenje in na zgodovino. Bližnji ni moj tekmeč, ki se ga moram bati, ampak moj brat, s katerim lahko delim svoje življenje. Obhajanje evharistije je zato povabilo, da delim celotno svoje življenje s svojimi brati in sestrami, da darove, ki jih prejemam ne držim samo zase, ampak z njimi bogatim tudi svoje bližnje.

Sveti Janez Zlatousti je zapisal: »Kaj je pravzaprav kruh? Kristusovo telo. Kaj postanejo tisti, ki se z njim obhajajo: Kristusovo telo: ne več teles, ampak eno telo. Kruh je narejen iz mnogih zrn, tako povezanih, da jih ni več mogoče videti, čeprav so še v njem. Naša čutila jih ne morejo več razlikovati, tako so med seboj spojena. Prav tako smo povezani s Kristusom in med seboj.« Sveti Avguštín je misel nadgradil takole: »Prejmite to, kar ste: Kristusovo telo. Postanite to, kar prejemate: Kristusovo telo.« Cerkev, skupnost Jezusovih

učencev, je Kristusovo telo, je organizem, ki danes deluje v imenu Jezusa Kristusa – zato tudi prejema pri sveti maši pod podobo kruha in vina Kristusovo telo. Nujno je prejemati duhovno hrano, da bi lahko živeli poslanstvo kristjana v današnjem svetu.

Za obhajanje evharistije pa je zelo pomembna tudi skupnost. V času pandemije in prenosa bogoslužij preko spleta nam je to postalo še toliko bolj jasno. Biti pri maši ne pomeni samo slišati Božjo besedo in pridigo duhovnika, ampak pomeni tudi srečati se z brati in sestrami, s katerimi tvorimo eno Kristusovo telo. Ni obhajanja evharistije brez konkretne skupnosti. Zato je zelo pomembno dejstvo, da je sveta maša bratski obed, da gre za skupno molitev in prošnjo Bogu, da nas skupno obhajanje evharistije tudi medsebojno povezuje in gradi. Zato so se prvi kristjani tudi po evharistiji zadrževali še v skupnem praznovanju po maši – t.i. agape (bratski obed).

Naj zaključim z mislijo papeža Frančiška, da je »srečanje z Jezusom v evharistiji izvir upanja za svet«, v katerem živimo. Papež nas spodbuja, da okrepljeni z evharističnim kruhom spreminjamo svet s poudarjanjem polnosti življenja, s prinašanjem upanja, odpuščanja in ljubezni do vseh, ki jo potrebujejo. Bodimo tudi mi glasniki novega upanja in ustvarjalci boljšega sveta. Amen.